

[Stats- og udenrigsministeren.]

en imødekommenhed over for et næsten tilsvarende synspunkt, som det ærede medlem hr. Aksel Møller havde fremført, også fordi jeg syntes, det var en særdeles fornuftig betragtning. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen skal derfor ikke være bitter over, at jeg har fremsat disse udtalelser, for de er simpelt hen så godt ment, som de er sagt, og jeg håber, at det efterhånden vil gå op for det ærede medlem — navnlig da i løbet af folketingsåret — at vi er netop så pæne mennesker, som denne betragtning giver udtryk for. Kan oppositionen leve op til noget tilsvarende, bliver vi altså pæne mennesker alle sammen, og så må det blive et lykkeligt og godt arbejde, der kan udføres herinde.

Jeg lagde mærke til de betragtninger om samarbejdet mellem venstre og de konservative, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremkom med, og jeg forstår jo, at forskellen på samarbejdet mellem de tre regeringspartier og samarbejdet mellem venstre og de konservative er, at venstre og de konservative har et fælles grundsyn — det lyder, som om det var et højskoleforedrag, der skulle holdes. Hvis der er et sådant fælles grundsyn, er det, man spørger sig selv: hvorfor slår de to partier så ikke pjalterne sammen på den ene eller den anden måde? Eller rettere: hvorfor begynder så ikke venstre at trække de konservative — jeg siger ikke pjalter, det ville være meningsløst allerede nu at bruge det udtryk, men hvorfor trækker venstre så ikke det konservative folkeparti ind i venstre og laver den store helhed med det fælles grundsyn, som skal forene det borgerlige Danmark imod alt det forfædelige på den anden side? Jeg tror, at der er mange fælles grundsyn mellem partierne her i folketinget, men jeg mener, vi skal være lidt forsigtige med at udslette partiernes særpræg så meget, at vi gør partierne til én eneste fælles ting.

De tre partier, der er repræsenteret i regeringen, er ikke et enhedsparti, giver sig ikke ud for at være et enhedsparti og bilder ikke nogen ind, at de har sådanne virkelig generelle retningslinjer, at partiskellene slettes ud, for sådan er forholdet ikke. Det er tre partier, der er gået sammen i et regeringsfællesskab for at søge at få et

stykke praktisk arbejde udført. Det skal øjensynlig i dag over for befolkningen fremstilles, som om alternativet til det regerings-samarbejde, der her er etableret, er venstre og de konservative. Nej, det er ikke alternativet, det er jo en urigtig fremstilling. Hvad enten venstre alene eller venstre sammen med det konservative folkeparti havde dannet regering efter den 14. maj, havde denne regering måttet henvende sig til et eller flere af de partier, der er med i den nuværende regering, og bede om støtte til lovgivningsarbejdet. Når det er tilfældet, kan vi ganske roligt drage den konklusion, at medens det ærede medlem hr. Erik Eriksen unddrog sig et regeringstilbud, han havde — hans motiver vil jeg ikke diskutere — unddrog sig ledelsen af et fælles arbejde, har denne regering påtaget sig det. Så kan man tale om fælles grundsyn lige så ofte, man vil, men ude omkring i landet sidder jo alligevel de ærede medlemmer hr. Erik Eriksens og hr. Aksel Møllers vælgere og spørger om, hvor meget det fælles grundsyn egentlig er værd. Hvor meget er det egentlig værd, når man den dag, man står med magtens muligheder og sejrens palmer, og hvad det nu hedder, alligevel flygter fra det ansvar, man skulle påtage sig? Derfor gratulerer jeg med det fælles grundsyn og håber, det kan bære kraftigere fremskridt, og kan der virkelig komme en ordening med et fælles parti, skal jeg da ikke have noget imod det; jeg ved så ikke, om den side af salen vil være synderlig interesseret i det.

Men ellers har jeg stadig den opfattelse, at nogle partier her i salen, som hver for sig har deres grundopfattelse, har forpligtelse til, eller i hvert fald føler det som en forpligtelse, i bestemte situationer at finde et fælles grundlag for det arbejde, som nu engang skal gøres; denne forpligtelse har de tre regeringspartier påtaget sig. Det er måske rigtigt at tilføje, at hvis den valglov, vi har, skal blive ved at gælde, kan der ikke dannes en regering her i landet, som kan føre en politik suverænt og uafhængigt. Det må altid ske ved et samarbejde mellem flere partier, hvad enten det så er venstre eller de konservative, der må søge tilslutning, eller det er socialdemokratiet, der må søge tilslutning. Sådan er forholdet nu